

Grieh uvijek reže, odvaja, dijeli

Nastavljajući svoju katehezu o euharistiji, u srijedu 3. siječnja, papa Franjo je govorio o činu pokajanja na početku mise da bismo mogli dostojno slaviti sveta otajstva.

25.01.2018.

Draga braćo i sestre, dobro jutro!

Nastavljajući katehezu o Euharistijskom slavlju, razmotrimo danas, unutar konteksta uvodnog obreda, čin pokajanja. U svojoj

ozbiljnosti promiče stav s kojim se pripremimo za slavljenje svetih otajstava na dostojan način, to jest, priznavajući svoje grijehe pred Bogom i svojom braćom, priznavajući da smo svi grešnici. Uistinu, svećenikov poziv je upućen cijeloj zajednici u molitvi jer smo svi grešnici. Što Gospodin može dati onome čije je srce već puno sebe, svojega uspjeha? Ništa, jer arogantan čovjek nije u stanju primiti oprost, već zadovoljen svojom pretpostavljenom pravednošću. Razmislimo o priči o Farizeju i cariniku, u kojoj se samo drugi – carinik – vraća kući opravdan, to jest, oprošteno mu je (Lk 18: 9 – 14). Oni koji su svjesni vlastite bijede i koji spuste oči u poniznosti, osjećaju milosrdni pogled Gospodinov na sebi. Iz iskustva znamo da samo oni koji mogu prepoznati svoje pogreške i ispričaju se primaju razumijevanje i oprost od drugih.

Slušanjem nam glasa savjesti u tišini omogućava prepoznati da su naše misli udaljene od božanskih misli, da su naše riječi i naša djela često svjetovni, to jest, vođeni odlukama suprotnima Evanđelju. Stoga, na početku Mise, provodimo zajednički djelo kajanja kroz formulu *opće ispovijedi*, izgovorenu u *prvom licu jednine*. Svatko ispovijeda Bogu i braći „da sam zgriješio svojom krivicom, mišlju, riječju, djelom i propustom.“ Da, i propustom, ili radije, zanemarujući napraviti dobro koje sam mogao napraviti. Često osjećamo da smo dobri jer „Nisam nikome učinio ništa loše.“ U stvarnosti, nije dovoljno ne nauditi drugima; nužno je izabrati raditi dobro prihvaćajući priliku da budeš dobar svjedok da smo učenici Isusovi. Dobro je naglasiti da priznajemo grešnost pred Bogom i *našom braćom*; ovo nam pomaže shvatiti dimenziju grijeha, koji dok nas odvaja od Boga, dijeli nas

također i od naše braće, i obrnuto. Grijeh reže: reže odnos sa Bogom i reže odnos sa našom braćom, odnose u obitelji, u društvu, u zajednici: grijeh uvijek reže, odvaja, dijeli.

Riječi koje izgovorimo popraćene su gestom udaranja grudi, priznavajući da sam ja zgriješio svojom vlastitom krivicom, a ne krivicom drugih. Uistinu, često se dogodi da zbog straha ili srama uperimo prst u optužbi drugoga. Ispovijedanje naših vlastitih grijeha. Sjećam se anegdote koju je sa mnom podijelio stari misionar o ženi koja je počela sa greškama njenog muža, nastavila sa onima njene svekrve i onda sa grijesima njenih susjeda. U jednom trenutku, ispovjednik joj je rekao, „Ali, gospođo, recite mi: jeste li završili? Vrlo dobro. Završili ste sa grijesima drugih. Sada počnite govoriti vaše vlastite“! Recite vaše vlastite grijehe!

Nakon ispovijedanja grijeha, molimo blaženu djevicu Mariju, anđele i svete da se mole Gospodinu za nas. I u ovome također, općinstvo je svetih vrijedno, to jest, zalaganje ovih „prijatelja i modela za život“ (Predgovor od 1. studenog) podržava nas na našem putu prema punom zajedništvu sa Bogom, kada će grijeh biti konačno uništen.

Osim „Ispovijedam se“ čin pokajanja se može vršiti i po drugim formulama, na primjer: „Smiluj nam se, o Gospodine. / Jer smo sagriješili protiv Tebe. / Pokaži nam, o Gospodine, svoje milosrđe. / I udjeli nam svoje spasenje“ (Psalam 123:3; 85:8; Jer 14:20). Posebno, nedjeljom može se vršiti blagoslivljanje i škropljenje vodom u sjećanju na krštenje (sf. OGMR, 51), koje čisti sve grijehe. Moguće je i, kao djelo pokajanja, pjevati *Kyrie eléison*: antičkim grčkim izrazom,

uzvikujemo Gospodina - *Kyrios* – i
preklinjemo Ga za Milost (idib. 52).

Sveto Pismo nudi primjere
„pokajničkih“ ličnosti koji, vraćajući
se sebi nakon počinjenja grijeha,
nalaze hrabrost skinuti masku i
otvoriti se milosti koja obnavlja srce.
Sjetimo se kralja Davida i riječi koje
mu se pripisuju u psalmu: „Smiluj mi
se, o Gospodine, po svojoj postojanoj
ljubavi, po svojoj preobilnoj milosti
izbriši moje prijestupe“ (51:3).

Sjetimo se sina razmetnog koji se
vraća ocu; ili zazivu carinika: „Bože,
budi milosrdan meni, grešniku!“ (Lk
18:13). Sjetimo se, također, i svetog
Petra, Zakeja, Samarijanke. Mjereći
samoga sebe krhkošću gline od koje
smo svi sazdani, iskustvo je koje nas
osnažuje: dok nas tjera da obratimo
pažnju na naše slabosti, otvara naša
srca zazivanju božanske milosti koja
nas preoblikuje i preobraćuje. I to je
ono što radimo u činu pokajanja na
početku mise.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/grieh-
uvijek-reze-odvaja-dijeli/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/grieh-uvijek-reze-odvaja-dijeli/) (8.08.2025.)